

### [Oluf Pedersen.]

altsaa her har fremsat et Lovforslag, der ikke er i Konflikt med Socialdemokratiets Programpunkt 10. Det er al Ære værd. Vi har ogsaa hørt her i Dag, at Fristerne allerede er paa Spil, og vi ved jo ogsaa, at Kødets er skrøbeligt, og at der derfor ingen Sikkerhed er for, hvad der kan ske, inden dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov.

Lovforslagets Bestemmelser om, at al Margarine skal vitaminiseres, kan vi give vor Tilslutning. Det er sundhedsmæssigt et stort Fremskridt, og man kan for saa vidt beklage, at det ikke er blevet gennemført før, at man har holdt sig tilbage, saa længe, til Trods for at man var klar over, at Vitaminisering betød saa stort et Fremskridt. Jeg har set den Begrundelse fremsat fra Margarinefabrikerne, at det var, fordi man ikke vilde paaføre Smørproduktionen en for haard Konkurrence. Jeg tror ikke, at denne Begrundelse med Rette kan bruges. Jeg tror ikke, det faar nogen Betydning for Smørforbruget; derimod betyder det naturligvis sundhedsmæssigt en stor Fordel, at Margarinen er blevet forbedret, saaledes at denne Fattigmandens Kost er blevet sundere. Det er urimeligt, at det ikke er sket før, men vi kan kun være glade for, at man nu er naaet saa langt.

Forbudet mod Avertering med, at Margarinen er vitaminiseret, staar for os som ganske ubegrundet. Der har under Forhandlingerne her fra konservativ Side været rejst Krav om, at man skulde gennemføre Vitaminiseringen paa den Maade, at man paabød Indblanding af Smør i Margarinen. Det forekommer mig at være et urimeligt Krav at stille. Det er noget, som maa være Statsmagten ganske uvekkommende. Det er Udtryk for, om jeg saa maa sige, at Det konservative Folkeparti er Tilhænger af Planøkonomi. Man skulde tro, at de var blevet en Slags daarlige Socialister. Der er saa meget mindre Grund dertil, som vi, der beskæftiger os en lille Smule med Socialøkonomi, jo ved, at det, der sker, naar man sender Smør ud af Landet, er det, at man bruger det Smør, der bliver sendt ud, til at købe Raaprodukter for, bl. a. til Margarineproduktionen.

Vi ved alle, at Frihandel er Betingelse for Velstand, at det er den, der giver Rigdom i Landet. Disse planøkonomiske Foranstaltninger gør os fattigere, og de, som har været i Tvivl herom, kan blot se, hvordan det er gaaet Landbruget, siden vi er kommet ind paa de mange planøkonomiske Foranstaltninger, vi har lavet i de senere Aar, planøkonomiske Foranstaltninger, som er gen-

nemført med det Formaal at gavne Landbruget. Jo mere man har lavet, jo fattigere er Landbruget blevet. Blicher man dog ikke snart saa klog, at man lader være at tale om Planøkonomi, og i alt Fald lader være at kræve Planøkonomi i Landbrugets Navn?

Smørproduktionen maa selvfølgelig indstilles paa at foregaa paa Grundlag af de Priser, der kan opnaas, og jeg har den Opfattelse, at Smørproduktionen ogsaa kan være rentabel, hvis man giver den det Grundlag, at de ikke alene maa sælge Smørret til de Priser, der kan opnaas, men at man ogsaa lader være med kunstigt at fordyre Omkostningerne for Smørproduktionen. Man skulde fra Landbrugets Side sætte ind mod denne mægtige Forfalskning af Driftsomkostningerne, der i Virkeligheden er ved at ødelægge dansk Landbrug i Dag.

**Kristen Amby:** Under Behandlingen af dette Forslag er det flere Gange blevet nævnt, at Margarine er et billigt Næringsmiddel, og det er jo rigtigt. Der er heller ingen, der har bestridt, at det væsentligt er derfor, at man ikke har villet hindre Salget deraf og derigennem fremme Smørsalget her i Landet. Men har sagt: Smørret er et bedre og sundere Næringsmiddel, men desværre er det for dyrt. Underklasserne eller Underklassen, tror jeg, den ærede socialdemokratiske Ordfører sagde, vilde ikke kunne tilfredsstille sit Behov af Fedtstoffer, hvis man lagde noget i Vejen for Margarinesalget eller fremmede Smørforbruget her i Landet paa Margarinens Bekostning, og saa er det jo godt, at man tilføjer Margarinen det, som Smørret og navnlig Sommersmørret har forud for Margarin, nemlig et rigt Vitaminindhold.

Jeg synes, at Socialdemokraterne snart skulde holde op at tale med to Tunger. Det er ikke længe siden, at vi her i denne Sal ved Behandlingen af Sukkerordningen hørte en helt anden Betragtning fremsat. Da gik man ikke ud fra Forbrugerne. Der var der ingen, der sagde, at af Hensyn til Underklassen, af Hensyn til den fattige Del af Befolkningen skulde Sukkeret holdes nede paa den lavest mulige Pris. Da var det Producenternes Interesser, man vilde varetage. Man sagde: det koster *saa* meget for den direkte producerende, for Landmanden, med Arbejdslønninger o. s. v.; og det koster *saa* meget for Fabrikanten at producere Sukker her i Landet, og derfor skal Sukkeret koste *saa* meget.

Hvad Sukker angaar, vil man ikke beskytte den fattige Del af Befolkningen, skønt dette Næringsmiddel i hvert Fald er lige